

ABY NOVÁ VES VŽDY NOVÁ BYLA ANEB OD PŘÁTELSTVÍ K REPRESI? SKUTEČNĚ TO CHCEME?

Obcí s názvem Nová Ves je na území naší republiky povícero, dá se říci mnoho. Není smyslem tohoto článku pátrat po důvodech mnohosti takto pojmenovaných vesnic, ale zamyslet se nad tím, čím ta naše Nová Ves snad vždy byla **novou** a nad tím, jak docílit toho, aby si tento charakter i nadále podržela.

Bylo by mým velkým přáním, abychom byli schopni všichni si uchovat zejména **nové**, chcete-li mladé **uvážování**, především ve vzájemných vztazích. Čtu-li mé psaní po sobě, samotnému se mi zdá, že poslední věta může zavánět starou a unavující i nezajímavou agitkou. Budiž, ve světle příštích řádek nechám na Vašem uvážení, zda tomu tak skutečně je, nebo zda budete ochotni připustit, že na mém přání něco skutečně **nového** najdete.

Nezažili jsme již náhodou až příliš toho starého známého: když ty budeš dělat to, či ono, my uděláme toto, nebo se obrátíme na toho a toho... a potom uvidíš? Ano i já se trochu otřásám nechutí, jen když tuto větu píšu. Již minulý čas použitý v uvozující větě shora, evokuje pořádky vskutku staré...

Říká se, že mezními, či protichůdnými emocemi je láska a nenávisť. Troufám si tvrdit a nejsem v tom osamocen, že mezními emocemi je láska a strach. Teprve strach totiž plodí nenávisť, jako svůj vlastní produkt. Jestliže se o cokoliv, nebo o kohokoliv strachuji, objevuje se současně nenávisť k čemukoliv a ke komukoliv, kdo můj strach skutečně, nebo jen domněle vyvolává. A právě v tomto je pověstný zakopaný pes.

Připustím-li, aby mne ovládl strach, třeba z toho, že nebudu mít kde zaparkovat, že přijedu později pro dítě do školky, že soused nebude ke mně ohleduplný, nebo strach z čehokoliv jiného, sáhnu bezmyšlenkovitě právě a jaksi automaticky k řešení tomu starému - známému. V tu chvíli potřebuji být vítězem nad tím, kdo můj strach vyvolal a to buď prostřednictvím vlastního nepřiměřeného jednání, nebo prostřednictvím vynucení zákazů, příkazů a třeba i donucení represí. Ano i represe může být zákonná a tedy nejen na pohled v pořádku.

Ale zastavme se a zamysleme se, zda taková naše "vítězství", která shrnuji v jeden pojem malé české vítězství " , něco vyřeší, nebo nás skutečně zbaví právě toho strachu, jako původce všeho. Myslím, že začneme mít strach z toho, aby nám to někdo opět starým známým způsobem, který je opět napohled v pořádku, neoplatil a ocitáme se v začarovaném kruhu.

Rád bych, abychom překonávali své strachy a začali tréninkem sami u sebe. Tedy skutečně **nově**. Jsem možná naivní, ale nemohu si pomoci, když si myslím, že právě toto je cesta k dobrému a vyrovnanému soužití v naší "**nové**" Nové Vsi. To proto, aby nebylo třeba přistupovat k tomu, po čem někteří spoluobčané volají. Například po dalších zpomalovacích překážkách u mateřské školky a jinde, po dalším zbytečném oplocování toho na co jsme si zvykli, po dalších příkazových a zákazových značkách, cedulích a po represivním vynucování takto zbytečně vyhlášených pravidel, které mohou být sice účinné, ale jen ve strašidelné obci plné strachu a také nenávisti. Ponechme pojem Strašidelné vsi jen dětem v poslední den hlavních prázdnin. V obci, kde je všude napsáno co je moje, co "Krkonošovo", co mohu, co musím a když ne tak... nepokvete nic, jen zase malý, nebo velký strach. Vždy

je vše za něco. Za něco dobré i za zlé něčím zaplatíme. A nejen penězi. Jde o to, aby cena nebyla taková, že se v naší Nové Vsi prostě začne žít blbě.

Zastupitelstvo obce vážně zvažovalo několikrát řešit různé ojedinělé, ale o to více (zdánlivě pro obecné blaho) naléhavé připomínky a stížnosti právě zřízením obecní policie, případně jiným represivním způsobem. Akademicky se zeptám - vyřeší to skutečně něco? Ano vyřeší. Třeba (a nejen) to, že bude moci obecní úřad říci, že od toho a toho řešení je obecní policie (pohřichu za velmi značný obnos peněz, které lze investovat do obce jistě jinak - viz. např. článek "Ohlédnutí se za volebním obdobím 2014 - 2018 ") a bude to řešení legální, ale podle mého krátkozraké. Tento postup se mi zdá velmi formální, zatím (!) ještě zbytečný a starý, který nás stejně nezbaví našich strachů, jen nám přivodí další strach z toho, zda mne někde před vlastním domem "nezměří", nebo mi nenasadí botičku při krátkodobém parkování tam, kde je mi to "zapovězeno". A přitom by stačilo tak málo. Zazvonit na souseda a dovolit se, zda nemohu zaparkovat tam a tam, než si něco zařídím, nešlapat po tom, kdo něco v radosti zasadil, po svém odchodu se podívat, jestli mé dítě něco neodhodilo z odpadků, jet pomalu tam, kde nakonec mohu srazit vlastní dítě a tak dále. To mi přijde přirozené a **nové** a hezké.

Situace je vážení spoluobčané v tomto naznačovaném směru dosti vážná a akutní, ale záměrně volím řekněme formu fejetonu a přirovnání, která se mi zdá v duchu uvažování a dosavadního stylu správy společných veřejných statků lepší a přátelská. Zároveň ale nepřehlédněte naléhavost tohoto tématu. Dopustíme-li, aby si přišla na své posloupnost směřující od přátelství přes lhostejnost, přes strach, přes nenávisť k příkazům a zákazům k represí, bude sice vše na pohled v pořádku, ale opačný postup již nebude nikdy možný!

Velice si přeji, aby toto téma nebylo ve chvatu našeho dnešního žití zasunuto mimo zřetel nás všech. Přeji si, aby si o něm sousedé nejen povídali, ale aby se také zastavili a zamysleli se nad ním. Chci, aby bylo pochopeno, že žádný další fejeton již nebude. Prosím tedy, važme si a chraňme si to dobré - **nové** v Nové Vsi tak, jako vlastní zdraví. O to také přichází člověk jednou a pro vždy.

Prosím jménem svým i zastupitelů obce, abychom mohli i nadále v budoucnu společně komunikovat jako především dobří sousedé a nikoli prostřednictvím vyhlášek a správních rozhodnutí.

S úctou k Vám všem a k chápavým a vstřícným spoluobčanům především

Jiří Melichar
starosta obce Nová Ves

